

Arrest

nr. 126 875 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 december 2012. De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting - op de vraag van de eerste voorzitter - bevestigt de advocaat van de verzoekende partijen dat de beroepen ingediend onder het rolnummer 135 150 en 135 138 afzonderlijke beroepen betreffen van enerzijds de echtgenoot en anderzijds de echtgenote. De verzoekende partijen stellen akkoord te gaan met het feit dat de Raad het verzoekschrift waarin de man als eerste wordt vermeld enkel ten aanzien van de man zal behandelen en het verzoekschrift waarin de vrouw als eerste wordt vermeld, enkel ten aanzien van de vrouw. *In casu* wordt huidig beroep enkel ten aanzien van de eerste verzoekende partij, met name mevrouw R.A., behandeld.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld: “Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Bij arrest nr. 46 355 van 15 juli 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM betreft verwijst de verzoekende partij naar haar asielmotieven. De Raad stelt vast dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd bij de behandeling van de asielaanvraag getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het voormelde arrest ging uitgebreid in op het asielrelaas van verzoekende partij en oordeelde dat “En l’espèce, si des sources fiables (voir, entre autres, dossier administratif, « Subject related Briefing, Serbie, situation des Albanais dans la vallée de Presevo », du 31 mars 2010) font état d’une certaine détérioration des conditions de sécurité dans la région de Presevo suite à l’arrestation de dix personnes soupçonnées de meurtres, viols de civils et d’enlèvements, voire d’attitudes provocantes de la police à l’égard des membres de la minorité albanaise, le requérant ne formule cependant aucun moyen donnant à croire qu’il a personnellement des raisons de craindre d’être persécuté ni qu’il encourrait personnellement un risque réel d’être soumis à une atteinte grave au sens de l’article 48/4 de la loi.

Les événements décrits par le requérant ne peuvent, en effet, pas être assimilés à des menaces de persécution ou d'atteintes graves. Le Commissaire adjoint a, en particulier, valablement pu constater que le requérant ne démontre pas qu'il aurait été victime de discriminations d'une nature telle qu'elles pourraient justifier dans son chef une crainte avec raison d'être persécuté au sens de l'article 1er, section A, §2 de la Convention de Genève ou de donner à penser qu'il y a de sérieux motifs de croire qu'il encourrait un risque réel d'encourir dans son pays des atteintes graves au sens de l'article 48/4 de la loi du 15 décembre 1980.

En conséquence, la partie requérante n'établit pas qu'elle a quitté son pays d'origine ou qu'elle en reste éloignée par crainte d'être persécutée au sens de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980, ni qu'il existe des raisons sérieuses de penser qu'elle encourrait, en cas de retour dans son pays, un risque réel de subir des atteintes graves au sens de l'article 48/4 de la loi du 15 décembre 1980."

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze de schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij maakt de schending van een andere bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) niet aannemelijk.

Het past bovendien te wijzen op het gegeven dat op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen, was de beslissing inzake verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet reeds genomen. De omstandigheid dat deze beslissing (9bis) pas later aan verzoeker werd ter kennis gebracht, doet hieraan geen afbreuk.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsverplichting van administratieve akten; de artikelen 2, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet; artikel 75 van het vreemdelingenbesluit, net zomin als zijn betoog betreffende de zorgvuldigheidsplicht doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 26 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking opgenomen grond, verwijst zij naar de schriftelijke stukken. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat de asielprocedure nog niet afgelopen was op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, zodat op dat moment haar argumenten geldig waren. De advocaat van de verzoekende partij vervolgt dat intussen de asielprocedure volledig afgesloten is en de meeste van die argumenten vervallen, maar zelfs in het geval van een gebonden bevoegdheid voorziet de akte in een mogelijk beroep, dus is zij verplicht een beroep in te stellen en heeft zij hiervoor ook een mandaat van de verzoekende partij, zij concludeert dat zij als advocaat geen afstand kan doen en zij verplicht is om te vragen gehoord te worden.

Daar waar de verzoekende partij in haar betoog ter terechtzitting verwijst naar haar verzoek tot horen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen te worden, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek

tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden.

Waar de verzoekende partij stelt *“zelfs in geval van een gebonden bevoegdheid, voorziet de akte in een mogelijk beroep, dus is zij verplicht een beroep in te stellen en heeft zij hiervoor ook een mandaat. Als advocaat kan zij geen afstand doen en is zij verplicht om te vragen gehoord te worden”*, merkt de Raad op dat niet aan de verzoekende partij gevraagd wordt om afstand te doen van haar beroep. In de voormelde beschikking wordt vastgesteld dat de verzoekende partij het rechtens vereiste belang ontbeert. Voorts werd de aandacht gevestigd op artikel 39/73, § 3 van dezelfde wet, dat luidt als volgt: *“Indien geen der partijen vraagt om gehoord te worden dan worden deze geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval het beroep ingewilligd of verworpen.”* Het betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de voormelde beschikking.

Waar de verzoekende partij voorts aangeeft dat haar asielprocedure vervallen is, en de meeste van haar argumenten vervallen, maakt zij met dergelijk betoog niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen.

De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS